

Αρ. Αδείας
01-1323

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΙΝΑΔΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 57ο - ΤΕΥΧΟΣ 587 ●
● ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2014 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Ἐκκλησία - Γυναίκα

Ὑποταγή καὶ ἰσοτιμία

Ἡ κοινωνία τότε θά ἐπιλύσῃ σωστά τὰ ποικίλα προβλήματα της, ὅταν καί τὰ πύ πρακτικά προβλήματα γίνουσι θεολογικά καί χριστολογικά. Μέσα στή θεολογία τῆς Ἐκκλησίας μας, στή βασική ἔννοια τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ἡ Ἐκκλησία, φαίνονται τελείως διαφορετικά καί ἐπιλύονται ὀρθά τὰ ποικίλα κοινωνικά, οικονομικά, οικογενειακά, ἠθικά, πολιτιστικά, ἀκόμα καί πολιτικά ζητήματα.

● Πολύς λόγος γιά τό λεγόμενο φεμινιστικό κίνημα καί τήν ἰσότητα τῶν δύο φύλων. Νομίζουν, ὅτι ἰσότητα εἶναι, νά καταργηθοῦν οἱ ξεχωριστοί ρόλοι τοῦ ἀντρα καί τῆς γυναίκας μέσα στό γάμο καί τήν οἰκογένεια. Μέ τίς θεωρίες τους, ἀντί νά ἐξυψώνουν τή γυναίκα, τήν ὑποβιβάζουν περισσότερο. Τῆς ἀφαιροῦν τή δόξα, πού ἔχει μέσα στόν ὑπέροχο σκοπό τοῦ γάμου καί τῆς οἰκογενείας.

Ἄντί νά λύσουν ἕνα πρόβλημα, δημιουργοῦν μύρια ἄλλα προβλήματα, πού φαίνονται καί ἀπό τή διάλυσι, οὐσιαστικά, τῆς οἰκογενείας.

● Ἡ ἀληθινή ἰσότητα ἐπέρχεται μόνο μέσα στό χριστιανικό γάμο. «Αἱ γυναῖκες, τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε ὡς τῷ Κυρίῳ» (Ἐφεσ. ε' 22).

Ὅποιος ἐπιπόλαια κρίνει τό χωρίο, σταματᾷ στό ρῆμα τῆς ὑποταγῆς καί κατηγορεῖ τό Χριστιανισμό:

—*Νά, ὁ Παῦλος παραγγέλλει ὑποταγή τῆς γυναίκας στόν ἀντρα! Δηλαδή, δούλη τοῦ ἀντρα εἶναι ἡ γυναίκα;*

Τό χωρίο ὁμως δέν δηλώνει δουλικὴ ὑποταγή καί αὐταρχικὴ ἐπιβολή τοῦ ἀντρα. Ἄς δοῦμε τό ἀληθινὸ του νόημα καί τίς πραγματικὲς σχέσεις ἀντρα καί γυναίκας, ὡς μελῶν τοῦ αὐτοῦ σώματος, τῆς Ἐκκλησίας.

● Ὑπάρχει ὅποσδήποτε διαφορά μεταξύ ἀνδρὸς καί γυναικός. Τό τονίζει ἡ Γραφή στίς πρῶτες σελίδες της: «Ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς» (Γεν. α' 27). Ἡ διακρίσις αὐτὴ δέν σημαίνει ὑπερτίμησι τοῦ ἑνὸς εἰς βάρος τοῦ ἄλλου. Ση-

μαίνει τήν ειδική δημιουργική ενέργεια του Θεού.

Όπως στά λουλούδια υπάρχει ποικιλία, όπως στά άστρα υπάρχει ποικιλία, έτσι και στό ανθρώπινο γένος υπάρχει ποικιλία. Η ποικιλία αυτή φανερώνει τή δύναμη και τήν πανσοφία του Θεού, αλλά και τήν όμορφία μέσα στην πλάσι. Και ό άντρας και ή γυναίκα έχουν τήν όμορφιά τους. Η γυναίκα είναι ώραία και ως προς τό συναίσθημα και ως προς τό ρόλο, πού τήν έταξε ό Θεός.

• Η διαφορά ανάμεσα στόν άντρα και τή γυναίκα είναι διάκρισις όχι αξίας, αλλά αξιωματος. Άλλο τό αξίωμα τής γυναίκας, άλλο του άντρα. Ως προς τήν αξία είναι και οι δύο ίσοι. Γι' αυτό ό Παύλος τονίζει τό αδιάκριτον: «Ούκ ένι άρσεν και θήλυ» (Γαλ. γ' 25). Ό λόγος αυτός δέν ίσοπεδώνει, αλλά έξιςώνει τό άντρόγυνο.

• Η ύποταγή τής γυναίκας στόν άντρα δέν αποτελεί κατάργησι τής γυναικείας προσωπικότητας. Είναι φανέρωσις τής σφοδρής αγάπης, πού έχει ή γυναίκα προς τό σύζυγό της.

• Η έλξις των δύο φύλων είναι δύναμις, βαλμένη από τον Θεό στόν άνθρωπο, για να συγκρατη και να συγκροτη τίς ανθρώπινες κοινωνίες. Πιέζονται ό άντρας και ή γυναίκα, για ν' αγαπούν και ν' αγαπιώνται. Τυραννίδα, μέ τήν καλή έννοια, όνομάζει ό ιερός Χρυσόστομος αυτή τήν άγάπη. «*Όντως πάσης τυραννίδος αυτη ή αγάπη τυραννικώτερα*» (Ε.Π.Ε. 21,192).

• Η ύποταγή στόν άντρα επιβάλλεται, για να ύπάρχη κάποια άρχή και άρμονία στις σχέσεις μέσα στην οικογένεια. Η ύποταγή δέν είναι αυθαίρετη. Η γυναίκα προήλθε από τον Άδάμ. Στόν Άδάμ ένώνεται όλόκληρο τό ανθρώπινο γένος, όπως ό Χριστός είναι ή «ανακεφαλίωσις» του νέου κόσμου. (Έφεσ. α' 10). Η ύποταγή έχει σχέση με τον Κύριο: «Υποτάσσεσθε ως τώ Κυρίω».

Ό άντρας είναι τύπος του Κυρί-

ου. Όφείλει, λοιπόν, πρώτα να είναι ό ίδιος «κύριος», για ν' άπαιτη ύποταγή. Να είναι «κύριος», και όχι «δούλος» παθών.

Έτσι θα μπορη ή γυναίκα να τον άποκαλη: «Ό κύρης μου». Η ύποταγή τής γυναίκας είναι «ως τώ Κυρίω», όπως στόν Κύριο. Υπάρχει όμοιότητα, όχι ταυτότητα ύποταγής.

• Η τελεία ύποταγή μόνο στό Χριστό όφείλεται. Και άν σε ώρισμένα πράγματα ή γυναίκα όφείλη ύποταγή στόν άντρα της, είναι διότι τό λέει ό Κύριος, διότι ή ύποταγή της λαμβάνεται σαν ύποταγή στόν Κύριο, διότι ό άντρας έχει όμοιότητες μέ τον Κύριο.

Κεφαλή γυναικός, Έκκλησίας

Για να κάνη έμφανέστερη τή στενή σχέση και έξάρτησι του άντρα από τή γυναίκα, ό Παύλος χρησιμοποιεί τήν εικόνα του σώματος· εικόνα, πού επανειλημμένως χρησιμοποιείται στην προς Έφεσίους Έπιστολή, για να φανή ή σχέση και ή ένωσις Χριστού και Έκκλησίας. «Ό άνήρ έστι κεφαλή τής γυναικός, ως και ό Χριστός Κεφαλή τής Έκκλησίας, και αυτός έστι Σωτήρ του σώματος» (Έφεσ. ε' 23).

• Η σχέση κεφαλής και σώματος είναι σχέση κοινωνίας, όχι κυριαρχική. Βεβαίως από τό κεφάλι έξαρτάται τό σώμα, αλλά και χωρίς τό σώμα δέν ύπάρχει κεφάλι.

Μπορείτε να φανταστήτε σώμα να περπατά ήκέφαλο; Μπορείτε να φανταστήτε κεφάλι να περπατά χωρίς σώμα; Άμοιβαία είναι και αναγκαία. Έτσι ως νοητή ή σχέση Χριστού και Έκκλησίας, ή σχέση γυναίκας και άντρα.

• Ό Χριστός είναι κεφαλή τής Έκκλησίας, αλλά και σωτήρας του σώματος. Η Έκκλησία, όχι μόνο ύποτάσσεται στις έντολές τής Κεφαλής, του θεανθρώπου Χριστού, αλλά και έχει ένωθη με Αυτόν.

Και στό χριστιανικό γάμο, ό άντρας είναι κεφαλή, αλλά μέ πρότυπο τό

Χριστό. Ἄν ὁ ἄντρας δέν ὠθῆ σέ σωτηρία τό σῶμα, τή γυναῖκα καί τήν οἰκογένεια, ἀλλ' ἐνεργῆ βλαβερά, οἱ ἐντολές του δέν ἰσχύουν καί δέν δεσμεύουν σέ ὑπακοή.

● Ἡ γυναῖκα δέν ζῆ κάτω ἀπό τρομοκρατία, ἀλλά ζῆ μέσα σέ συζυγία.

Ἄλλοίμονο, ἂν ὁ ἄντρας παρερμηνεύσῃ τήν ὑπεροχή καί θελήσῃ νά μεταβάλλῃ τό ρόλο του σέ δικτατορική καταπίεσι καί ἐτσιθελική ἐπιβολή! Λέει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τήν ἐν ἐλευθερία, ἐν ἀγάπῃ καί ἐν χαρᾷ ὑποταγή τῆς γυναῖκας στόν ἄντρα:

«*Τήν τοῦ βίου κοινωνόν, τήν παίδων μητέρα, τήν πάσης εὐφροσύνης ὑπόθεσιν, οὐ φόβῳ καί ἀπειλαῖς δεῖ καταδεσμεῖν, ἀλλ' ἀγάπῃ καί διαθέσει. Ποία γάρ συζυγία, ὅταν ἡ γυνή τόν ἄνδρα τρέμῃ; Ποίας δέ αὐτός ὁ ἀνήρ ἀπολαύσεται ἡδονῆς, ὡς δούλῃ συνοικῶν τῇ γυναικί, καί οὐχ ὡς ἐλευθέρῃ;*» (Ε.Π.Ε. 21,200). Μετά φρασις: Τή σύντροφο τῆς ζωῆς, τή μητέρα τῶν παιδιῶν, τήν ἀφορμή κάθε εὐφροσύνης, δέν πρέπει νά τήν καταδεσμεύουμε μέ φόβο καί ἀπειλές, ἀλλά νά συμπεριφερώμαστε μέ ἀγάπῃ καί καλή διάθεσι. Διότι ποιά συζυγία ὑπάρχει, ὅταν ἡ γυναῖκα τρέμῃ τόν ἄντρα; Ποιά ἡδονή θ' ἀπολαύσῃ ὁ ἴδιος ὁ ἄντρας, ὅταν ζῆ μέ τή γυναῖκα του καί τῆς συμπεριφέρεται ὡς δούλῃ, καί ὄχι ὡς ἐλευθέρῃ;

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἄντρα

● Ἡ ἀγάπη εἶναι ὁ ρυθμιστής τῶν σχέσεων στό χριστιανικό ἀντρόγυνο. Ὁ ἄντρας δέν ἔχει μόνο δικαιώματα. Ἐχει καί καθήκοντα. Καί μάλιστα προηγείται στά καθήκοντα, ὅπως προηγείται καί στή θυσία.

Οἱ πιστοί, πού ἀποτελοῦν τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, θυσιάζονται γιά τό Χριστό καί γίνονται μάρτυρες, διότι προηγήθηκε ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καί ἡ θυσία Του.

Δέν μπορεῖ ἓνας ἄντρας ν' ἀπαιτῆ θυσίες ἀπό τή γυναῖκα, ὅταν ὁ ἴδιος πρῶτα

δέν τήν ἀγαπᾷ θυσιαστικά. Αὐτό ἔχει σημασία. «Οἱ ἄνδρες, ἀγαπάτε τās γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καί ὁ Χριστός ἠγάπησε τήν Ἐκκλησίαν καί ἑαυτόν παρέδωκεν ὑπέρ αὐτῆς» (Ἐφεσ. ε' 25).

● Πρότυπο ἀγάπης εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός. Ἀγάπησε τήν Ἐκκλησία. Παρέδωσε τόν ἑαυτό Του ὑπέρ τῆς ἀνθρωπότητας ὅλης, χαρίζοντάς της τή δυνατότητα νά γίνῃ Ἐκκλησία, νά γίνῃ σῶμα Του, νά γίνῃ ἓνα μ' Αὐτόν.

Ἡ ἀγάπη τοῦ ἄντρα, πού εἶναι τύπος ἐν προκειμένῳ τοῦ Χριστοῦ, ἀποτελεῖ βασική προϋπόθεσι γιά τήν ὑποταγή τῆς γυναῖκας. Θέλουν οἱ ἄντρες νά ὑποτάσσονται οἱ γυναῖκες;

● Ὅφείλουν νά φροντίζουν μέ στοργή τίς γυναῖκες τους, νά κάνουν τά πάντα ὑπέρ αὐτῶν. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Βούλει σοι τήν γυναῖκα ὑπακούειν, ὡς τῷ Χριστῷ τήν Ἐκκλησίαν; Προνοεῖ καί αὐτός αὐτῆς, ὡς ὁ Χριστός τῆς Ἐκκλησίας· κἄν τήν ψυχὴν ὑπέρ αὐτῆς δοῦναι δεῖ, κἄν κατακοπῆναι μυριάκις, κἄν ὀπιούν ὑπομεῖναι καί παθεῖν, μή παραιτήσῃ*» (Ε.Π.Ε. 21,198). Μετά φρασις: «*Θέλεις νά ὑπακούῃ σέ σένα ἡ γυναῖκα σου, καθὼς ἡ Ἐκκλησία στό Χριστό; Φρόντιζε καί σύ τή γυναῖκα σου, ὅπως ὁ Χριστός φροντίζει τήν Ἐκκλησία. Φρόντιζε, ἔστω κι ἂν πρέπη νά δώσῃς τή ζωὴ σου γι' αὐτήν, ἔστω κι ἂν πληγῶθῃς μύριες φορές, ἔστω κι ἂν χρειαστῇ νά ὑπομεῖνῃς καί νά ὑποφέρῃς ὀπιδήποτε. Μὴν ἀποκάμῃς.*

● Ὅφείλουν ν' ἀγαποῦν τίς γυναῖκες τους ὄχι μέ βάσι τό ἐξωτερικό κάλλος ἢ τά χρήματα (προῖκα), ἀλλά μέ τήν εὐγένεια, τήν ὁμορφιά τῆς καρδιάς καί τοῦ μυαλοῦ τους, μέ βάσι τήν ἀρετή, τό ἐσωτερικό τους κάλλος.

«Ἐν παντί;»

Ἐπομένως ἡ γυναῖκα δέν εἶναι ἓνα ἄβουλο ἀντικείμενο στά χέρια τοῦ ἄντρα. Ὅταν ἀκούγεται ὁ λόγος τοῦ ἀποστ. Παύλου, «ὡσπερ ἡ Ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καί αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίους ἀνδράσιν ἐν παντί»

(Έφεσ. ε' 24), σπεύδουν μερικοί να υψώσουν τό ανδροκρατικό σύνθημα:

—Θά κάνης σέ όλα ύπακοή! Έγώ κυβερνάω τό σπίτι. Έσύ δέν έχεις γνώμη...
Άντιλήψεις αντιχριστιανικές.

● Η Έκκλησία υποτάσσεται στό Χριστό, διότι υπάρχει φυσική σχέση μεταξύ Χριστού και Έκκλησίας, και πρώπαντός διότι ο Χριστός αγαπάει ειλικρινά τήν Έκκλησία.

Η γυναίκα οφείλει να υποτάσσεται στον άντρα, όταν ο άντρας είναι εικόνα του Χριστού, όταν όσα λέει δέν αντιβαίνουν στό λόγο του Χριστού, όταν υπάρχει κοινωρία ψυχών και σωμάτων, κατά τό θέλημα του Θεού.

Διαφορετικά ή γυναίκα δέν είναι υποχρεωμένη να ύπακοή στον άντρα, όπως και ο άντρας δέν είναι υποχρεωμένος να ικανοποιή αντιχριστιανικά θέληματα τής γυναίκας.

● Στην περίπτωση, πού ή ύπακοή δέν έχει σχέση με τό Χριστό και τό θέλημά Του, ισχύει ο λόγος του Κυρίου: «Ο φίλων πατέρα ή μητέρα ύπέρ έμέ, ούκ έστι μου άξιος» (Ματθ. ι' 37).

Όταν ο ένας σύζυγος άπαιτη σαφώς αντιχριστιανικά πράγματα, δέν παρασύρεται ο άλλος. Φυσικά και δέν πειθαρχεί. Η αγάπη τότε είναι σωστή και δεσμευτική, όταν είναι άπόρροια τής αγάπης στό Χριστό.

● Δέν δημιουργεί κάποιος οικογένεια, για να πάη με τό σύντροφό του στην κόλαση, αλλά για να βαδίσουν άντάμα προς τον παράδεισο. Προτεραιότητα αγάπης έχει ή συζυγική, έφ' όσον δέν είναι αγάπη τυφλή ή ειδωλική. Η συζυγική αγάπη, κάτω μάλιστα από τήν καθοδήγησι σοφού και διακριτικού πνευματικού, είναι σωστική λειτουργία. Σέ θέματα δευτερεύοντα, πού δέν θίγεται ή πίστις και τό χριστιανικό ήθος, ή γυναίκα υποχωρεί. Και αυτό τό κάνει, άποβλέποντας στή σωτηρία του άντρα (Α' Πέτρ. γ' 1). Τό ίδιο ισχύει και για τον άντρα.

● Έχει και ιεραποστολικό σκοπό ο γάμος. Νά σώση τό έτερον ήμισυ,

κατά τό λόγο του Παύλου: «Τί οίδας, γυναί, ει τον άνδρα σώσεις; Η τί οίδας, άνερ, ει τήν γυναίκα σώσεις;» (Α' Κορ. 7, 16).

Ο Χριστός αγίασε τήν Έκκλησία

Τά έξωτερικά θέλητρα παίζουν κάποιο ρόλο ως αρχή, ως ξεκίνημα, τής αγάπης. Άλλά δέν είναι τά πρώτα και βασικά. Τό έξωτερικό κάλλος μαραινεται και σβήνει.

Άν ή αγάπη είναι ταυτισμένη μόνο με τήν έξωτερική όμορφιά, με πρόσκαιρο έπιδερμικό έρωτα, τότε θά διαρκή όσο και τό νεανικό κάλλος. Στό χριστιανικό όμως άντρογυνο ή αγάπη είναι ισόβια, ή μάλλον αιώνια. Άν πολλοί γάμοι διαλύονται σήμερα, είναι και διότι ως βάση του έρωτα έτέθη πρωταρχικά ή έξωτερική συμπάθεια ή τό έπιφανειακό κάλλος.

● Υπάρχει κάλλος ανώτερο, σπουδαιότερο, άμάραντο, πού συνδέει αληθινά τον άντρα με τή γυναίκα.

Λέει ο Χρυσόστομος: «Ψυχής έπιζήτει κάλλος· τον Νυμφιον τής Έκκλησίας μιμου» (Ε.Π.Ε. 21,202).

● Ο Νυμφιος Χριστός αγάπησε τήν πύο άσχημη νύμφη, τήν ανθρώπινη άθλιότητα. Τήν προσέλαβε.

Πέτυχε με τήν αγάπη και τή θυσία Του να τήν καθάριση, να τήν αγιάση, να τήν όμορφήνη, να τήν καταστήση πριγκίπισσα του ουρανού. Τήν πήρε, «να αυτήν αγιάση καθάριας τῷ λουτρῷ του ύδατος έν ρήματι, να παραστήση αυτήν έαυτῷ ένδοξον τήν Έκκλησιαν, μη έχουσαν σπίλον ή ρυτίδα ή τι των τοιούτων, άλλ' να ή αγία και άμωμος» (Έφεσ. ε' 26-27).

● Κάθε σύζυγος σέ αυτό οφείλει να άποβλέπη:

Στό να καθαρίζει με τήν αγάπη και τή θυσία του και τον άλλον.

Στό να τον βοηθάη στην ύπόθεσι τής σωτηρίας.

Τότε θά ύπαρχη αληθινή ένωσις και κοινωρία.

Άρχιμ. Δανιήλ Γ. Άεράκης

2 Φεβρουαρίου - Τῆς Ὑπαπαντῆς

Ἐπίλογος εὐλογημένος

Ὁ πρόλογος: Γεννηθήκαμε

Ἡ ζωὴ ἔχει στό βιβλίό της καί τὰ τρία: Καί τόν πρόλογο καί τό κύριο θέμα καί τόν ἐπίλογο. Πρόλογος ἡ γέννησις. Κύριο θέμα ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας. Ἐπίλογος ὁ θάνατός μας. Τόν **πρόλογο** ἄλλοι τόν γράφουν: Οἱ γονεῖς, πού θέλησαν νά μᾶς φέρουνε στή ζωή.

- Τόν **ἐπίλογο** τόν γράφει ὁ Θεός, πού γνωρίζει καί τό χρόνο τῆς ἐκδημίας μας, ἀλλά καί τό πῶς θά ζήσουμε τήν αἰωνιότητα.

- Τό **κύριο θέμα** τό συντάσσουμε ἐμεῖς, πού διαλέγουμε τόν τρόπο τῆς ζωῆς μας καί εἴμαστε ὑπεύθυνοι τῶν πράξεών μας.

Καί τὰ τρία ἔχουν σχέσι μέ τήν Ὑπαπαντή τοῦ Κυρίου.

- Ὑπαπαντή σημαίνει **ὑποδοχή**. Ὅταν γεννηθήκαμε, μᾶς ὑποδέχτηκαν οἱ ἄλλοι.

Μᾶς ὑποδέχτηκε ἡ ἀγκάλη τῶν γονέων μας. Μετά ἡ ἀγκάλη τῆς Ἐκκλησίας, ὅταν τὰ χέρια κάποιου πρεσβυτέρου μᾶς κράτησαν στό ναό κατά τό σαραντισμό, ὅπως τὰ χέρια τοῦ πρεσβύτου Συμεών ὑποδέχτηκαν τό σαρκωμένο Θεό στό Ναό.

- Εἴμαστε, ἄς ποῦμε, *«τυχεροί»*, γιατί φτάσαμε μέχρι τήν πύλη τῆς ζωῆς καί μᾶς ὑποδέχτηκαν κατά τή γέννησί μας. Σέ πόσα παιδιά ὁμως ἀρνοῦνται τήν ἀγκάλη τῆς στοργῆς; Τά σπίτια ἀρνοῦνται νά ὑποδεχτοῦν **παιδιά**. Σύνθημα τῆς ὑλιστικῆς καί ἀντίχριστης ἐποχῆς μας εἶναι:

— Ὅχι στήν ὑπαπαντή! Ὅχι στήν ὑποδοχή παιδιῶν! Ὅχι στή γέννησι παιδιῶν! Ὅχι παιδιά στήν ἀγκαλιά! **Ναί στήν ἔξωσι τῶν παιδιῶν· στή βίαη ἔξωσι, πού ὀνομά-**

ζεται ἔκτρωσις. Ναί στήν ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας! Ναί στήν ἀπουσία ἀγγέλων! Ναί στήν ἀπουσία τοῦ Χριστοῦ!

Ἐκούσια ὑπαπαντή

- Δεχόμαστε τόν Χριστό, ὅταν δεχόμαστε καί ὑποδεχόμαστε τό **λόγο** τοῦ Θεοῦ. Οἱ πρῶτοι χριστιανοί «ὑπεδέχοντο τόν λόγον» (Πράξ. ιζ' 11).

- Τόν δεχόμαστε ὅταν δεχόμαστε τούς **ἀνθρώπους** τοῦ Θεοῦ. «Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμέ δέχεται· καί ὁ ἐμέ δεχόμενος, δέχεται τόν ἀποστειλαντά με» (Ματθ. ι' 40).

- Τόν δεχόμαστε, ὅταν δεχόμαστε ἀνεπιφύλακτα τήν **ἀλήθεια** τῆς Ἐκκλησίας.

- Τόν δεχόμαστε, ὅταν δεχόμαστε τόν **πόνο**, ὡς ἐπίσκεψι τοῦ Θεοῦ.

- Τόν δεχόμαστε, ὅταν **μετανοοῦμε**. Μᾶς δέχεται Ἐκεῖνος μέ ἀνοιχτή τήν ἀγκάλη τῆς θεϊκῆς ἀγάπης, ἀλλά καί καθαρίζει τήν ψυχή μας, γιά νά Τόν δεχτοῦμε.

- Τόν δεχόμαστε, ὅταν δεχόμαστε τή **θεία Κοινωνία**. Ἔχουμε τό Χριστό «ἐν ἡμῖν κατοικοῦντα καί μένοντα».

Ὅλη ἡ ζωὴ τοῦ πιστοῦ εἶναι ἀλλεπάλληλες ὑπαπαντές τοῦ Χριστοῦ.

Μέ τὰ **μάτια** μας ὑποδεχόμαστε τό ὑπερθέαμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Μέ τὰ **χέρια** μας σκορπάμε ὅσα ἔχουμε στούς φτωχοῦς. Ἡ **ἐλεημοσύνη** εἶναι ἡ πιό χειροπιαστή ὑπαπαντή τοῦ Χριστοῦ.

Θά πεθάνουμε

Ὅταν ἔρθῃ ἡ ὥρα νά φύγουμε, τότε κάποιος θά μᾶς ὑποδεχτῇ. Ποιόν ἀπό τούς δύο θέλουμε: Τόν Θεό ἢ τό Διάβολο;

• Στήνει χορό ο Διάβολος, όταν υποδέχεται στην αιώνια κόλαση έναν άνθρωπο, που παρέμεινε αμετακίνητος στην άσέβεια. Ἀρπάζει την ψυχή και την οδηγεί στο δικό του λημέρι.

Ὁ Κύριος, που δέν μπορεί νά υποδεχτῆ στή βασιλεία Του ὅσους δέν Τόν υποδέχτηκαν στή ζωή μέ πίστι καί ἀγάπη, λέει: «Πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ, οἱ κατηραμένοι, εἰς τό πῦρ τό αἰώνιον τό ἠτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καί τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ» (Ματθ. κε' 41).

Ποιός χριστιανός ὀρθόδοξος θέλει τέτοια ὑπαπαντή, νά βρεθῆ, δηλαδή, στή φλογισμένη ἀγκάλη τῆς ἄσβεστης κολάσεως;

• Ὁ πιστός ἀναμένει τή **θεϊκή ὑπαπαντή**, ὅπως ζητοῦσε ὁ Στέφανος: «Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τό πνευμά μου» (Πράξ. ζ' 59).

— *Χριστέ! Σύ, που ἔκλεισες στήν ἀγκάλη τῆς σαρκώσεώς Σου ὅλη τήν ἀνθρωπότητα καί προσέλαβες ὅλους τούς ἀνθρώπους! Σύ, που δέχτηκες στήν ἀγκάλη τοῦ ἐλέους Σου τόν ἄσωτο, σάν γύρισε κοντά Σου, δέξου καί μένα στό ἔλεός Σου, στήν ἀγάπη Σου, στήν ἀγκάλη τῆς βασιλείας Σου!*

Βρέφος καί Μητέρα

Τρεῖς ὑπαπαντές βλέπουμε καί στήν περιγραφή τοῦ εὐαγγ. Λουκᾶ (β' 22-39).

• **Πρόλογος ἡ γέννησις.** Ἐνα παιδί γεννήθηκε. «Ἐκλήθη τό ὄνομά αὐτοῦ Ἰησοῦς» (Λουκ. β' 21). Τό υποδέχεται ὁλος ὁ κόσμος, στό πρόσωπο τοῦ Συμεών. Πρεσβύτες, γέροντας ὁ **Συμεών**. Ὑποδέχεται τό νέο, τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ὁ γερασμένος παλαιός κόσμος υποδέχεται τό νέο κόσμο· τόν κόσμο τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ὅποιος μέ κοσμικά μάτια παρατηρεῖ τό γεγονός, μπορεί νά σημειώση: Τά γερατειά υποδέχονται τά νιάτα. «*Τόπο στά νιάτα*»!

Ὅσοι γνωρίζουν, ποιός εἶναι ὁ Χριστός σημειώνουν: «*Τόπο στό Χριστό*»!

• **Κύριο θέμα ἡ ζωή.** Τήν βλέπουμε στό πρόσωπο τῆς Μητέρας, τῆς Θεοτόκου.

Ποιά ἡ ὑπαπαντή στή ζωή της; Τί θά συναντοῦσε; **Πόνος.** Τόν προφητεύει ὁ Συμεών, που δέν εἶναι μόνο δίκαιος. Γίνεται καί χριστοφόρος καί προφήτης. Τήν ψυχή

σου -λέει στή Μαρία- θά τήν ξεσχίση μαχαίρι (Λουκ. β' 35).

• Αὐτή, που υποδέχεται τό Χριστό τῆς **σαρκώσεως** κατά τόν Εὐαγγελισμό, ἡ ἴδια υποδέχεται καί τό Χριστό τοῦ πόνου, τό Χριστό τῆς **σταυρώσεως**. Εἶναι ἐκείνη, που θά υποδεχτῆ καί τό Χριστό τῆς χαρᾶς, τό Χριστό τῆς **ἀναστάσεως**.

Ὅποιος υποδέχεται τόν πόνο χριστομίμητα, συναντᾶ καί τό Χριστό τῆς Ἀναστάσεως. Ἀπό τήν ἀγκάλη τοῦ πόνου στήν ἀγκάλη τοῦ Ἀβραάμ, στόν παράδεισο. «Διά πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τήν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ» (Πράξ. ιδ' 22).

Ὁ ἐπίλογος τοῦ Συμεών

Ὁ Συμεών κλείνει τόν κύκλο τῆς ζωῆς του. Ζητεῖ λύσι καί ἀπόλυσι. «Νῦν ἀπολύεις τόν δοῦλόν σου, Δέσποτα, κατά τό ρημά σου ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τό σωτήριόν σου» (Λουκ. β' 29-30).

Ζητεῖ ἀπολυτήριο.

• Τό ὄνειρό του ἐκπληρώθηκε. Τό χρέος του τό ἐξώφλησε. Παρουσίασε στόν κόσμο τό Χριστό.

• Τήν ἀρετή τῆ βίωσε· ἦταν «ἄνθρωπος δίκαιος καί εὐλαβής» (Λουκ. β' 25).

• Τήν ἐπαγγελία τοῦ Θεοῦ τήν εἶδε νά πραγματώνεται. Τοῦ εἶχε ὑποσχεθῆ ὁ Θεός, νά μή δῆ θάνατο, προτοῦ νά δῆ τό Χριστό, τό Μεσσία.

• Τήν πρόγευσι τήν ἀπήλαυσε. Καιρός τώρα ν' ἀπολαύση τή γεῦσι, νά ὀλοκληρωθῆ ἡ χαρά. Τό φῶς τό εἶδε, ὅπως ἀποκαλύπτεται στή γῆ. «Φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν». Καιρός νά δῆ καί τό ὑπερκόσμο φῶς. Εἶδε τό Θεό τυλιγμένο στήν ἀνθρώπινη φύσι. Τώρα θά δῆ τό Θεό «καθώς ἐστιν, πρόσωπον πρός πρόσωπον» (Α' Κορ. ιγ' 12).

Ὁ ἐπίλογος τῆς Ἄννας

Καί ἄλλων προσώπων ὁ ἐπίλογος γράφεται στό περιστατικό τῆς Ὑπαπαντῆς. Τό Χριστό στό Ναό δέν Τόν υποδέχεται μόνο ἕνας σεβάσιμος γέροντας. Τόν προῦπάντησε καί μιᾶ **σεβάσιμα γερόντισσα**.

● Ἡ τρίτη ἡλικία ὑποδέχεται τόν Ἄχρονο, πού μπήκε στό χρόνο, γιά νά πάψουν οἱ ἄνθρωποι νά μετροῦνε ἡλικίες, νά φοβοῦνται τά χρόνια καί τά χιόνια, τό γῆρας καί τό θάνατο, ἀλλά νά βλέπουν κάθε ἡλικία ὡς πρόλογο τοῦ μεγάλου ἐπιλόγου, πού καλεῖται αἰωνιότητα.

Ἡ σεβάσιμα γερόντισσα εἶναι ἡ Ἄννα.

● Θύμιζε στήν Παναγία τή μητέρα της, πού λεγόταν κι αὐτή Ἄννα.

● Θύμιζε τό νέο στοιχεῖο, πού ἔφερε ὁ Χριστός στόν κόσμο. Ἄννα σημαίνει **χάρις**. Καί ὁ Χριστός ἦρθε νά δώσει τή χάρι τῆς ἀφέσεως, ἀλλά καί τή χάρι τῆς δωρεᾶς. Ἡ χάρις εἶναι ἡ ἀγάπη, πού δέν τήν ἀξίζουμε.

Χάρις ἡ γερόντισσα Ἄννα.

Χάρις ἡ Παναγία: ὁ ἄγγελος τήν ἀπεκάλεσε Κεχαριτωμένη καί βεβαίωσε: «Εὖρες χάριν παρά τῷ Θεῷ» (Λουκ. α' 28. 30).

Χάρις τό Θεῖο Βρέφος. Ἀπό τή χάρι προέρχεται ὁ Χριστός, ἀπό τήν Παναγία. Ἡ χάρις Τόν ὑποδέχεται, ἡ Ἄννα ἡ γερόντισσα.

Τή χάρι τή σωτήριο δεχόμαστε ἀπό τό Σταυρό Του. Αὐτή τή χάρι ὑποδεχόμαστε ζώντας στήν Ἐκκλησία τῆς χάριτος.

● Ἡ Ἄννα θύμιζε καί τά τρία στάδια τοῦ ἀνθρωπίνου βίου.

Τήν παρθενία πρό τοῦ γάμου.

Τήν τιμότητα μέσα στό γάμο.

Τή σεμνότητα τοῦ γήρατος.

Ἐξῆσε μέ τόν ἄντρα της ἑπτὰ χρόνια. Πρίν ἦταν παρθένος. Καί μετά τή χηρεία της ἀφιερώθηκε στό ναό. «Καί αὕτη χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσαρῶν, ἥ οὐκ ἀφίστατο ἀπό τοῦ ἱεροῦ νηστειῶν καί δεήσεων λατρεύουσα νύκτα καί ἡμέραν» (Λουκ. β' 37).

Συνήθως τούς γέροντες τούς ὀνομάζουμε «**περηφανα γηρατεία**». Ἄλλ' ἡ προφήτιδα Ἄννα θά τοὺς ὠνόμαζε «**ἀφιερωμένα γηρατεία**»!

● Ἡ Ἄννα θυμίζει καί κάτι ἀκόμα: Τήν ὑπαπαντή τῆς **ἱεραποστολῆς**. Δοξολόγησε τό Θεό, πού τήν ἀξίωσε νά δῆ τό Πρόσωπο τοῦ Λυτρωτοῦ. Καί δέν κράτησε μόνο γιά

τόν ἑαυτό της τή χαρά. Πῆγε σ' ὅλα τά Ἱεροσόλυμα «καί ἐλάλει περί αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἱερουσαλήμ» (Λουκ. β' 38).

«**Πρώτη ἱεραπόστολος τοῦ Χριστοῦ!**» Ἔτσι μποροῦμε νά τήν χαρακτηρίσουμε.

Τί εἶναι ὁ Χριστός!

● Ἄν δοῦμε τά δύο περιστέρια, πού πρόσφεραν στό Ναό κατά τό σαραντισμό ἡ Παρθένος Μητέρα καί ὁ Ἰωσήφ, θά ποῦμε, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ πάλλενκος περιστερά τῆς **ἀναμαρτησίας**.

● Ἄν δοῦμε τή λαχτάρα, μέ τήν ὁποία Τόν πρόσμενε ὁ Συμεών, θά ποῦμε, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ προσδοκία, ἡ λαχτάρα, ὁ **πόθος** μας.

Πότε θά δοῦμε τόν Κύριο;

Πότε θά ποῦμε «εὐωράκαμεν τόν Κύριον»; (Ἰωάν. κ' 25).

Πότε θά φτάσουμε στό σημεῖο νά μή φοβώμαστε τό θάνατο, ἀφοῦ ὅποιος δῆ ἐδῶ μέ πίστι τό Χριστό, αὐτός «θάνατον οὐ μή θεωρήσῃ εἰς τόν αἰῶνα» (Ἰωάν. η' 51);

● Ἄν δοῦμε πῶς ἀνοίξε τήν ἀγκάλη του ὁ Συμεών καί πῶς ὑποδέχτηκε τό Χριστό, θά ποῦμε, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ ὑποδοχή μας.

Ἄς ἀνοίξουμε τ' αὐτιά μας νά δεχτοῦμε τό λόγο τοῦ Χριστοῦ.

Ἄς ἀνοίξουμε τήν καρδιά μας νά δεχτοῦμε μέ ταπεινῶσι τό Χριστό.

Ἄς ἀνοίξουν τά ἑλληνικά σπίτια νά δεχτοῦν τό Χριστό· νά δεχτοῦν τά παιδιά.

● Ἄν δοῦμε τήν προφητεία τοῦ Συμεών, ὁ Χριστός εἶναι «**σημεῖον ἀντιλεγόμενον**».

Γιά ἄλλους εἶναι τό ΝΑΙ, γιά ἄλλους τό ΟΧΙ.

Γιά ἄλλους τό πᾶν, γιά ἄλλους ἡ περιφρόνησις.

Γιά ἄλλους ἡ ἐλπίδα, γιά ἄλλους ἡ ἀπουσία.

Γιά ἄλλους ἡ λατρεία, γιά ἄλλους εἶναι ἡ βλασφημία.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

“Όλα μέ τάξι καί πρός οἰκοδομήν

Συμμετέχουν ὅλοι στή λειτουργική ζωή. Ἄλλωστε ἡ λειτουργία τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι ὑπόθεσις τοῦ ἑνός. Ὅπως στόν ἀνθρώπινο ὄργανισμό ἡ λειτουργία δέν εἶναι ἑνός μόνο μέλους, ἀλλ’ ὅλα τά μέλη συμβάλλουν, ἔτσι καί στήν Ἐκκλησία δέν ὑπάρχουν ἐνεργά καί ἀνενεργά μέλη.

- Ὅλοι εἶναι **ἀδελφοί**. Ὅλοι ὑπάρχουν ἐνωμένοι. «Συνέρονται» στό Ναό.
- Ὅλοι ἔχουν κάποιο **χάρισμα**, κάποιο ρόλο.
- Ὅλοι ἐργάζονται γιά τόν ἴδιο σκοπό, τήν **οἰκοδομή** τῶν ἀδελφῶν.
- Ὅλοι συνοικοδομοῦνται «εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ» (Ἐφεσ. β’ 22).

Ἄς **συνεισφέρουμε** καθένας μέ τό δικό του χάρισμα στήν ἐπίτευξι τοῦ σκοποῦ. «Ὅταν συνέροχηθε, ἕκαστος ὑμῶν ψαλμόν ἔχει, διδασχίν ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, ἐρμηνείαν ἔχει πάντα πρός οἰκοδομήν γινέσθω» (Α΄ Κορ. ιδ’ 26-28).

● Ἐκεῖνο, πού ἐνδιαφέρει, εἶναι ὁ **σκοπός**, πού διακονοῦν ὅλα τά χαρίσματα καί ὅλοι οἱ θεσμοί στήν Ἐκκλησία. Εἶναι ἡ οἰκοδομή, ἡ σωτηρία ὄλων τῶν πιστῶν. Μέ πρῖσμα αὐτό τό σκοπό ἀπονοῦν ἢ εὐδοκιοῦν ὠρισμένα χαρίσματα.

Ἡ **λειτουργική σύναξις** δέν εἶναι γιά νά μιλήῃ ἢ ν’ ἀκούῃ ἕνα μόνο πρόσωπο, πού λαλεῖ ἀκατανόητα (Α΄ Κορ. ιδ’ 26).

● Ὅπωςδῆποτε θά πρόεπη νά ὑπάρχη **ἐξηγήσις** ἢ ἐπεξηγήσις, ἐρμηνεία πρός κατανόησι. Οἱ λαλοῦντες, οἱ ἐκφωνοῦντες, οἱ ἱερουργοῦντες, οἱ ψάλλοντες, οἱ κηρύττοντες, ὅλοι ὅσοι ἀπό κάποιο βῆμα τοῦ Ναοῦ ἀπευθύνονται στόν πιστό λαό, ἄς καθρεφτιστοῦμε στά λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου στό 14 κεφάλαιο τῆς Α΄ πρός Κορινθίους. Πόσους θά ἔχετε σέ... ἀργία ὁ ἀπόστολος Παῦλος, διότι ὁ λαός «οὐκ οἶδε» (Α΄ Κορ. ιδ’ 16) τί λένε!

Στή λατρευτική σύναξι εἶναι ὑποχρεωμένος ὁ **ψάλτης** νά ψέλην ἀπλᾶ, ν’ ἀποδίδῃ μέ τή μουσική τά νοήματα τῶν ὕμνων καί νά ὑποβοηθῇ τό ἐκκλησίασμα ὄχι μόνο νά **προσεύχεται**, ἀλλά καί νά **συμφάλλῃ** μαζί του.

● Ἀπαραίτητο στοιχεῖο κάθε λατρευτικῆς πράξεως εἶναι ἡ διδασκαλία, τό **κήρυγμα**, ὁ λόγος τῆς Γραφῆς. Γι’ αὐτό ἄλλωστε ἡ Ἐκκλησία ἀκολουθεῖ τό ὑπόδειγμα τοῦ Κυρίου, πού μέσα στή συναγωγή τῆς Ναζαρέτ ἀνοίξε τή Γραφή καί δίδαξε (Λουκ δ’ 20). Καί σ’ ὅλες τίς ἀκολουθίες ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἀπαραίτητα **ἀναγνώσματα**, εἴτε ἀπό τούς ψαλμούς, εἴτε ἀπό τούς προφήτες, εἴτε ἀπό τή Σοφία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, εἴτε Ἀποστολικά, εἴτε Εὐαγγελικά.

Ἄλλά καί ὡς πρός τό κήρυγμα δέν ἄφησε ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀνεξέλεγκτο τό διδάσκειν. Δέν εἶναι **ξέφραγο ἀμπέλι** ἡ ἐκκλησία, γιά νά παίρῃ ὁ ὅποιοσδήποτε τό λόγο, διότι νομίζει, ὅτι ἔχει φωτισμό τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

● Στήν ἐκκλησία ὁμιλοῦν ὅσοι ἔχουν τό πρός τοῦτο χάρισμα καί τήν πρός τοῦτο ἐπιμέλεια, πάντοτε μέ **ταπεινοφροσύνη** καί **προσοχή**. Γίνονται πρῶτα οἱ ἴδιοι διδασκτοί Θεοῦ, **ἀκροατές** ἄλλων κηρύκων, μελετητές τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων, καί ὕστερα μέ συστολή παίρνουν στόμα τους τόν Θεό καί τά δικαιώματά του. Καί ὅσα λένε εἶναι «**λόγια Θεοῦ**» (Α΄ Πέτρο. δ’ 11), ὄχι λογάκια ἐντυπωσιακά ἢ λεκτικά περιεργα. Ὅλα πρός οἰκοδομήν.

- Ὑπάρχουν κήρυκες, πού δέν καταδέχονται νά εἶναι ἀκροατές. Ὑπάρχουν

λειτουργοί, πού δέν ἀφήνουν οὔτε τό συνεφημεριό τους νά μιλήση. Κι ἄς λέη ὁ Παῦλος: «Ἐάν ἄλλω ἀποκαλυφθῆ καθήμενῳ, ὁ πρῶτος σιγάτω» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 30).

● Ὁ Παῦλος βεβαίως θέτει τό χάρισμα τοῦ διδασκάλου ὑπεράνω τῆς γλωσσολαλίας, ἀλλά δέν ἐπιτρέπει νά εἶναι ἀνεξέλεγκτος ὁ διδάσκαλος. Δέν ὑπάρχει στήν Ἐκκλησία κανεῖς **ἀνυπότακτος**. Ὅλοι κάπου ὑποτάσσονται (Α΄ Κορ. ιδ΄ 32-33).

● Ὅλοι κάνουν ὑπακοή. Ὁ λαϊκός ἔχει τόν πνευματικό του· κάνει ὑπακοή. Ὁ πρεσβύτερος ἔχει τόν ἐπίσκοπο· ὑποτάσσεται. Ὁ ἐπίσκοπος ἔχει τό σῶμα τῶν ἐπισκόπων, ἀλλά καί τό σῶμα τοῦ λαοῦ· ἐλέγχεται καί ὑποτάσσεται. «Καί πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 32).

Αὐθεντία δέν ὑπάρχει στή σύναξι. Καί οἱ ἀπλοί χριστιανοί δέν ἔχουν δικαίωμα, ἓνα σεβάσιμο καί ἐνάρετο, νά τόν ἀνυψώνουν σέ αὐθεντία. Καί ἡ δική του «προφητεία» ὑποτάσσεται σ' αὐτό, πού λέγεται **αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας**. Ὑποτάσσεται σέ ἄλλους σπουδαιότερους καί δυνατωτέρους ἐργάτες τοῦ λόγου.

● Δέν εἶναι τόπος ἀταξίας καί ἐτσιθελισμοῦ καί μονοκρατορίας ἡ Ἐκκλησία. Εἶναι χώρος εὐπρεπείας καί **τάξεως**. «Οὐκ ἔστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλά εἰρήνης, ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 32-33).

● Κάποτε στήν Ἐκκλησία ἐπικρατοῦσε ἀπόλυτη τάξις, ἐξωτερική καί ἐσωτερική. Τώρα ἐπικρατεῖ θόρυβος ἐξωτερικός, ἀκαταστασία ἐσωτερική.

● Καί σάν μονάδες εἴμαστε ἀκατάστατοι καί ταραγμένοι. Καί ἄς εὐλογῆ ὁ λειτουργός μέ τό «*Εἰρήνη πᾶσι*».

● Καί σάν διοικήσις ἡ ἐνορία παρουσιάζει ἀκαταστασία.

● Καί σάν ἡγεσία γενικώτερα ἡ ἐκκλησιαστική εὐθύνη δέν ἀκολουθεῖ τήν τάξι καί τήν **εὐταξία** τοῦ Εὐαγγελίου, τῶν Πατέρων, τῶν ἱερῶν Κανόνων. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Οὐρανός ἡ ἐκκλησία τότε, τοῦ Πνεύματος πάντα δημαγωγούντος καί τῶν προεστώτων ἕκαστον κινούντος, καί ἔνθον ποιούντος. Ἀλλά νῦν τά σύμβολα κατέχομεν τῶν χαρισμάτων ἐκείνων μόνον*» (Ε.Π.Ε. 18α,512). Με τὰ φ ρ α σ ι ς : Οὐρανός ἦταν τότε ἡ Ἐκκλησία, ἀφοῦ τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἦταν τότε ὁδηγός τοῦ λαοῦ. Καί αὐτό κινοῦσε τά πάντα καί ἐνέπνεε καί τούς ἡγέτες. Τώρα ὁμως μόνο τά σύμβολα ἐκείνων τῶν χαρισμάτων κατέχομε.

Στήν Ἐκκλησία δυό πράγματα ἔχουν σωτηριώδη σημασία:

● Τό **ἔνα**: Νά ἐπιδιώκουν ὅλοι τά **ὠφελιμώτερα** γιά τό σύνολο τῶν πιστῶν. Αὐτό ζητάει ἡ **ἀγάπη**.

● Τό **ἄλλο**: Νά πειθαρχοῦν ὅλοι στούς **ὑπευθύνους**, ὥστε νά ὑπάρχη τάξις καί εὐπρέπεια στή λατρεία. «Πάντα εὐσχημόνως καί κατά τάξιν γινέσθω» (Α΄ Κορ. ιδ΄ 39-40).

● Ἀλλοίμονο, ἂν ἡ λατρευτική σύναξις μοιάζει μέ «*παζάρι*»! Καί τήν εἰκόνα αὐτή τήν συναντᾶμε ὄχι μόνο στά πανηγύρια, ἀλλά καί στίς ἐνορίες, ὅπου ὁ λειτουργός δέν ἀγωνίζεται γιά τήν τάξι, τήν ἱεροπρέπεια καί τήν **κατάνυξι**. Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «*Τότε καί αἱ οἰκίαι ἐκκλησίου ἦσαν. Νυνὶ δέ καί ἡ ἐκκλησία οἰκία, μᾶλλον δέ καί οἰκίας πάσης χειρῶν*» (Ε.Π.Ε. 18α,514). Με τὰ φ ρ α σ ι ς : Τότε καί τά σπίτια ἦσαν ἐκκλησίες. Τώρα ὁμως καί ἡ ἐκκλησία ἔγινε σπίτι, μᾶλλον δέ ἀπό κάθε σπίτι χειρότερη.

● Ἀλλοίμονο, ἂν τά πόδια γίνουν κεφαλή καί ἡ κεφαλή περιφρονηθῆ τελείως! Ὅλοι, κληρός καί λαός, ἄς συνεργοῦμε στή συνειδητῆ λατρεία, στήν ταπεινὴ διακονία, στή **δόξα** τοῦ Χριστοῦ.

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ Διαφάνεια στην αγαθοεργία

Β' Κορ. ν' 20-23

Συστολή για τό σκάνδαλο (στ. 20)

Φοβάται πολύ ό άπόστολος Παύλος τό σκάνδαλο. Γι' αυτό και στόν έπόμενο στίχο τής Β' πρόσ Κορινθίους 'Επιστολής σημειώνει: «Στελλόμενοι τουτο, μή τις ήμās μομήσται έν τή άδρότητι ταύτη τή διακονουμένη ύφ' ήμών» (ν' 20). Στήν άπλοελληνική: «Φοβόμαστε τουτο, μήπως κανείς μās κατηγορήσει για τήν πλούσια αυτή συνεισφορά, πού φροντίζεται άπό μās (μήπως κανείς μās κατηγορήσει για κατάχρησι)».

• Οί προσφορές τών πιστών, είτε σέ χρήματα, είτε σέ κοσμήματα, είτε σέ κτήματα, είτε σέ είδη, είτε σέ άκίνητα, όλες πρέπει νά εκποιούνται για έλεημοσύνη.

• Τά άγαθά δέν είναι για νά τά νέμονται ώρισμένοι (και εκκλησιαστικοί οργανισμοί!), αλλά για νά διανεμούνται. Δέν είναι πρόσ εκμετάλλευσι ή επένδυσι ή αύξησι μιās «εκκλησιαστικής περιουσίας», αλλά για τί διακονία τών φτωχών αδελφών.

• Οί χριστιανοί τών πρώτων αιώνων διακρίνονταν «έν τή άδρότητι ταύτη τή διακονουμένη» (στ. 20), για τήν άφειδώλευτη διακονία τής έλεημοσύνης.

Πλήρωναν άδρά τό φόρο τής αγάπης.

'Εμείς θά πληρώσουμε άδρά τήν τσιγγουινιά και τί σκληροκαρδία μας.

'Ενώπιον Θεού και ανθρώπων (στ. 21-22)

'Η έλεημοσύνη, όταν ενεργήται άτομικά, έχει άφάνεια (Μαθ. στ' 4). 'Όταν ενεργήται συνολικά, άπό τήν εκκλησιαστική κοινότητα (έννορία, έπισκοπή, μονή, χριστιανική αδελφότητα) άπαιτεί διαφάνεια. Δέν άρκεί νά είμαστε καλοί στό μάτια του Κυρίου. 'Υπολογίζουμε και τίς ύποψίες τών ανθρώπων. Σέ θέματα, πού μπορούμε νά προλάβουμε σκόλια και σκαν-

δαλισμό, όφείλουμε νά είμαστε έτοιμοι «πρός άπολογία παντί τώ αίτούντι» (Α' Πέτρ. γ' 15).

'Ο Παύλος προνοούσε και για τίς τρεις όψεις τής τιμότητας:

- Τίμοι μέ τόν έαυτό μας.
- Τίμοι μέ τούς άλλους.
- Τίμοι μέ τό Θεό.

Σημειώνει στόν έπόμενο στίχο: «Προνοούμενοι καλά ού μόνον ένώπιον Κυρίου, αλλά και ένώπιον ανθρώπων» (στ. 21). 'Απόδοσις στήν άπλοελληνική: «Λαμβάνουμε πρόνοια, ώστε τά έργα μας νά είναι καλά όχι μόνο στό μάτια του Κυρίου, αλλά και στό μάτια τών ανθρώπων».

• Κάποτε άμελοΰμε νά λογοδοτήσουμε ως εκκλησία. 'Επαναπαυόμαστε στό ότι δέν καταχραστήκαμε ιερά χρήματα. 'Ίσως σκεπτόμαστε:

—'Ας λένε! 'Εγώ είμαι έν τάξει μέ τόν Θεό και τί συνείδησί μου. Δέν πάνε νά κόψουν τό λαίμο τους; Θά κάτσω νά εξηγήω στόν καθένα τό και τό...

Δέν σκέφτηκε έτσι ό Παύλος. Τό βεβαιώνει και ό ιερός Χρυσόστομος: «Τί ίσον Παύλου γένοιτ' άν; Ουδέ γάρ είπε, άπολλύσθω και οίμωζέτω ό βουλόμενος τοιοϋτόν τι ύποπεύειν' έως άν μή καταγινώσκη μου τό συνείδος, ουδείς μοι λόγος τών ύποπευόντων... Και ού μόνον κατηγορίας φεύγει, αλλά και μώμους και τήν τυχοϋσαν κατάγνωσιν και ψιλήν ύπόνοιαν» (Ε.Π.Ε. 19,480). Μετάφρασις: Τί μπορεί νά εξισωθί μέ τόν Παύλο; Δέν είπε: «Τί μέ νοιάζει τί λέει κάθε καχύποπος. 'Ας πάη στό καλό του. 'Εγώ κοιτάζω τί συνείδησί μου. Δέν λογαριάζω τόν κάθε καχύποπο».... Προσπαθεί νά άποφύγη όχι μόνο τίς κατηγορίες, αλλά και τίς τυχόν επικρίσεις και τήν παραμικρή ύπόνοια.

• 'Επιστρατεύεται και άλλος συνεργός του Παύλου, ώστε ή «έπιτροπή τής λογίας» νά είναι πιό φερέγγυα. «Συνεπέμψαμεν αυτοίς τόν αδελφόν ήμών, όν έδοκιμάσαμεν έν πολλοίς πολλάκις

σπουδαῖον ὄντα, νυνὶ δέ πολύ σπουδαιότερον πεποιθήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς (στ. 22). Στὴν ἀπλοελληνική: «*Ἐπίσης μαζί μ' αὐτοὺς στείλαμε τὸν ἀδελφὸ μας, γιὰ τὸν ὁποῖο σέ πολλές περιπτώσεις πολλές φορές διαπιστώσαμε, ὅτι εἶναι πρόθυμος. Τώρα δέ εἶναι πολύ προθυμότερος λόγω τῆς πολλῆς ἐμπιστοσύνης, πού ἔχει σέ σᾶς*».

Δέν ἀρκεῖ μιά ἐπιτροπή οἰκονομικῆς διαχειρίσεως νά εἶναι πολυπρόσωπη. Πρέπει καί ν' ἀποτελῆται ἀπό πρόσωπα δοκιμασμένα γιὰ τὰ καθάρὰ τους χέρια καί τῆ σπλαχνική τους καρδιά. Τέτοιο πρόσωπο εἶναι καί ὁ τρίτος τῆς ἐπιτροπῆς ὑπό τόν Τίτο.

● Δέν βάζουμε τόν κλέφτη νά φυλάη τὰ χρήματα. Οὔτε τὸ λύκο νά φυλάη τὰ πρόβατα. Οἱ χαρακτηρισμοί «κλέπτης» καί «λύκος» γιὰ πρόσωπα σέ ἐκκλησιαστικά «πόστα» εἶναι τῆς Ἁγίας Γραφῆς (Ἰωάν. 1β' β. Πράξ. κ' 29).

Ἄπεσταλμένοι τῶν ἐκκλησιῶν (στ. 23)

Ἔνας ἀπό τούς λόγους, πού κατέλαβαν τὸ χῶρο τῆς Ἐκκλησίας κλέπτες καί λυκοποιμένες, ἀγύρτες καί ἐκμεταλλευτές, εἶναι ὅτι ἀγνοήθηκε στὴν ἐπιλογή τῶν προσώπων ἡ ψῆφος τῆς Ἐκκλησίας. Καί φυσικά Ἐκκλησία δέν εἶναι μόνο οἱ ἐπίσκοποι, πού αὐτοπροσδιορίζονται, «*ἡ διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας!*»

Ἄς δοῦμε τίς περγαμνές, πού εἶχαν οἱ ἀπεσταλμένοι γιὰ τὸ ἔργο τῆς ἐλεημοσύνης: «*Ἐἴτε ὑπὲρ Τίτου, κοινῶνός ἐμός καί εἰς ὑμᾶς συνεργός· εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἀπόστολοι ἐκκλησιῶν, δόξα Χριστοῦ*» (στ. 23). Στὴν ἀπλοελληνική: «*Ἐἴτε γιὰ τὸν Τίτο πρόκειται, αὐτός εἶναι φίλος μου καί συνεργάτης στό ἔργο μου γιὰ σᾶς· εἴτε γιὰ τούς ἀδελφούς μας πρόκειται, αὐτοὶ εἶναι ἀπεσταλμένοι τῶν ἐκκλησιῶν, δόξα τοῦ Χριστοῦ*».

Ἦσαν:

- Κοινωνοὶ καί συνεργοὶ τοῦ Ἀποστόλου.
- Ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ.
- Ἀπόστολοι τῶν ἐκκλησιῶν.
- Δόξα Χριστοῦ!

Ἐνδειξις ἀγάπης (στ. 24)

Ἄ Θεός ἔστειλε τόν Υἱό Του τόν Ἀγαπητό, γιὰ νά ἐνεργήσῃ τὴν κατ' ἐξοκίην ἐλεημοσύνη, νά προσφέρῃ τὸν ἑαυτοῦ Του.

Πρότυπο γιὰ κάθε προσφορά εἶναι ἡ αὐτοπροσφορά τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

● Ὅ,τι πῶ ἀγαπῶ εἶχε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, τὸ στέλνει στό ἔργο τῆς ἀγάπης. Νά συνάξουν χρήματα, νά τὰ μεταφέρουν καί νά

ἐλεήσουν τούς «ἀγίους τῆς Ἱερουσαλήμ». Ἡ στρατευομένη Ἐκκλησία ἐπιλέγει τούς πῶ ἐκλεκτούς γιὰ τὸ ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς καί τῆς ἀγάπης, τῆς διακονίας τοῦ λόγου καί τῶν τραπεζῶν. Παράδειγμα ὁ πρωτομάρτυς Στέφανος.

● Ὅ,τι πῶ ἀγαπῶ καί ἐκλεκτὸ ἔχουν οἱ χριστιανοί, τὸ προσφέρουν στὴν ἐλεημοσύνη, στοὺς φτωχοὺς, στό Χριστό (Ματθ. κε' 40).

Καυχίεται ὁ Παῦλος γιὰ τούς τρεῖς ἀδελφούς καί συνεργούς, πού στέλνονται γιὰ τὴ «λογία». Ζητάει τώρα ἀπ' τούς Κορινθίους νά τοῦ δώσουν τὴ χαρὰ, μέ τὴν προθυμία τους, νά καυχίεται καί γι' αὐτούς: «*Τὴν οὖν ἐνδειξίν τῆς ἀγάπης ὑμῶν καί ἡμῶν καυχήσεως ὑπὲρ ὑμῶν εἰς αὐτούς ἐνδείξασθε εἰς πρόσωπον τῶν ἐκκλησιῶν*» (στ. 24). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνική: «*Δώστε λοιπὸν σ' αὐτούς, γιὰ νά δοῦν οἱ ἐκκλησίες τὴν ἀπόδειξι, πού θ' ἀποδεικνύη τὴν ἀγάπην σας, καί τὸ γιατί καυχώμαστε γιὰ σᾶς*».

● Τιμώντας τούς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, τὸν Θεὸ τιμᾶμε. «Ἄ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται. Καί ὁ ἐμὲ δεχόμενος, δέχεται τὸν ἀποστειλαντά με» (Ματθ. ι' 40). Ἡ τιμὴ τοὺς ἐργάτες τοῦ Θεοῦ, στοὺς κληρικούς, πρεσβυτέρους καί ἐπισκόπους, εἶναι τιμὴ σ' αὐτούς πούς τούς ἐπέλεξαν καί τούς χειροτόνησαν, δηλαδή, στὶς ἐκκλησίες. Εἶναι τελικὰ τιμὴ στὸν ἴδιο τὸν Κύριο.

● Γιὰ νά εἶναι ἀξιότιμοι καί ἀξιοσέβαστοι οἱ διάκονοι τοῦ Εὐαγγελίου, οἱ ἱερεῖς καί οἱ ἀρχιερεῖς, δέν ἀρκεῖ αὐτό, πού οὕτως ἢ ἄλλως, εἶναι. Ἀπαιτεῖται ἡ ψῆφος κλήρου καί λαοῦ στὴν ἐκλογή τους καί στὴ χειροτονία τους.

Ἄ χειροτονῶν δέν στέλνει ἀπρόσωπο ὄν σέ ἀπρόσωπη μάζα. Στέλνει ποῖμένα σέ λογικά πρόβατα. Καί τὰ πρόβατα, ἂν δέν συμφωνοῦν μέ τὴν ἐκλογή, προβαίνουν κατὰ τὴ χειροτονία σέ ἀποδοκιμασίες. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἄ μέλλων χειροτονεῖν καί τὰς τῶν πιστῶν εὐχὰς καλεῖ τότε, καί αὐτοὶ ἐπιψηφίζονται, καί ἐπιβοῶσιν ἅπερ ἴσασιν οἱ μεμνημένοι» (Ε.Π.Ε. 19,484). Μετάφρασις: Ἐκεῖνος, πού χειροτονεῖ, ζητάει καί τίς εὐχές τῶν πιστῶν. Κι αὐτοὶ ἐγκρίνουν τὴν ἐπιλογή καί ἐπιδοκιμάζουν φωναχτὰ, κάτι, πού εἶναι γνωστὸ στοὺς μνημένους.

● Γιατί νά δημιουργοῦνται ἐκ τῶν ὑστερῶν προβλήματα; Γιατί ν' ἀγνοῖται ἡ γνώμη κλήρου καί λαοῦ; Γιατί νά μὴν ἐπιλέγονται πρόσωπα ἀνεπίληπτα, μέ συνειδησι τῆς ἀποστολῆς, τῆς σταυρικῆς τους πορείας καί τῆς διαρκοῦς προσφορᾶς στό ἔργο τῆς παντοειδούς ἐλεημοσύνης;

Δ.Γ.Α.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Μή συγκοινωνεῖτε!

Πάλι μέ τό ἀνοιγμα τοῦ Τριωδίου (9 Φεβρουαρίου), ἀνοίγει καί ἡ ὄρεξις τῶν κοσμικῶν, ἀλλά καί ἀσεβῶν καί διεστραμμένων γιά καρναβαλικές τελετές καί ἐκχύσεις. Βεβηλώνονται ἅγιες μέρες, ὅπου οἱ χριστιανοί καλοῦνται σέ κατάνυξι καί προσευχή. Δυστυχῶς πολλοί ἀδελφοί μας λησμονοῦν τή γραμμή, πού χαράσσει ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὡς πρὸς τή στάσι μας ἀπέναντι στά ὄργια τοῦ κόσμου.

Ἡ στάσις τῶν χριστιανῶν:

- Ἀρνητική: Μή συμμετοχή.
- Θετική: Ἐλεγχος καί ἡ διαμαρτυρία. «Μή συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δέ καί ἐλέγχετε» (Ἐφεσ. ε' 11).

Καμμία μετοχή καί κοινωνία δέν ἔχει μέ ἀνθρώπους τῆς πλάνης καί τῆς ἀσεβείας.

Ὁ χριστιανός δέ συμμετέχει.

- Δέν συγκοινωνεῖ, δέν ἔχει κοινωνία μέ τό κακό.
- Δέν ἀνέχεται τό κακό.
- Δέν σιωπᾷ γιά τή γύρω του ἀσέβεια καί διαφθορά.

Ὁ χριστιανός προχωρεῖ ἀκόμα περισσότερο. Ἀπό τήν ἄμυνα περνάει στήν ἐπίθεση. «Μᾶλλον δέ καί ἐλέγχετε». Ὁ ἔλεγχος δέν εἶναι κατάκρισις. Ἡ κατάκρισις εἶναι ἀμαρτία φανερώνει ἐγωισμό. Ὁ ἔλεγχος εἶναι ἀρετή καί ὁμολογία.

- Κατάκρισις εἶναι ὅταν κρίνουμε προσωπικά ἔργα κάποιου μέ διάθεσι νά τόν ἐκθέσουμε, νά τόν διαπομπεύσουμε.

- Ἐλεγχος εἶναι ὅταν ἐλέγχουμε ἀπρόσωπες πράξεις καί ἰδέες, ἢ ὅταν κρίνουμε δημόσια πρόσωπα γιά προκλητικά τους ἔργα.

Ἄν δοῦμε π.χ. ἐπίσημο πρόσωπο νά πέφτη σέ κάποια ἀμαρτία, πού δέν δημιουργεῖ σκάνδαλο, ὀφείλουμε νά τό συμβουλευσομε κατ' ἰδίαν.

Ἄν ὁμως τό ἴδιο πρόσωπο ἐνεργῇ δημόσια κατὰ ἀντιχριστιανικό τρόπο, ὅταν π.χ. συμβάλῃ στήν ἐκδοσι ἀντιχριστιανικοῦ νόμου ἢ διοργανῶνῃ εἰδωλολατρικές καί αἰσχρές γιορτές, τότε ὀφείλουμε νά ἐλέγχουμε.

Σέ τέτοιες περιπτώσεις ἡ σιωπή ἀποτελεῖ προδοσία.

- Δέν μπορεῖ ὁ χριστιανός νά παρακολουθῇ μέ ἀδιαφορία ἐνέργειες γιά ἀλλοίωσι τοῦ ἠθους ἢ ἐπικράτησι τῆς διαστροφῆς ἢ νομιμοποίησι τῆς ἀμαρτίας.

- Ἡ ἀγάπη του στήν Ἀλήθεια καί τήν Ἀγιότητα, ἀλλά καί ἡ εὐαισθησία καί ἡ παρρησία ἀπαιτοῦν ἀποδοκιμασία, ἔλεγχος, ἀγῶνα.

Πατριαρχική ἱερή κραυγή

Κημαντικά λόγια ἐνυπάρχουν στίς ἐγκυκλίους τῶν πνευματικῶν ἡγετῶν, μέ εὐκαιρία τῶν Χριστούγεννα καί τήν Πρωτοχρονιά. Μά ἡ ἐγκύκλιος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαίου ἔθιξε εὐθέως δύο θέματα καιρία γιά τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, γιατί ὄχι καί τοῦ ἔθνους.

- Τό ἓνα εἶναι τό θέμα τῆς οἰκογενείας. Ἄλλοτε βόμβα στά θεμέλια της ἦσαν τὰ ποικίλης μορφῆς διαζύγια. Προστέθηκε καί ἄλλη βόμβα, ἡ ἀποποιτικοποίηση τῆς μοιχείας. Καί ἄλλη, ἡ θεσμοθέτησις τοῦ «συμφώνου ἐλεύθερης συμβίωσης». Καί ἄλλη, ἡ κατάργησις προνομίων στήν πολυτεκνία. Καί τελευταία βόμβα, βραδυφλεγῆς ἀκόμα, ἡ νομιμοποίησις «γάμου ὁμοφυλοφίλων».

Ευθέως, λοιπόν, ο Πατριάρχης σπεύδει νά στηρίξει τήν «κλονουμένην πανταχόθεν» οικογένεια. Λέει στήν ἐγκύκλιο τῶν Χριστουγέννων:

«Πάντες ὀφείλομεν νά ἐνθαρρύνωμεν τήν δημιουργίαν καί τήν λειτουργίαν φυσιολογικῶν οικογενειῶν, διά νά ἀναπαράγουν ὑγιεῖς ψυχικῶς καί χαρούμενους πολίτας, πλήρεις αἰσθημάτων ἀσφαλείας, στηριζομένους εἰς τό αἶσθημα τῆς προστασίας τοῦ ἰσχυροῦ καί προστατευόντος πατρός καί τῆς στοργικῆς καί ἀγαπώσης μητρός. Οἰκογενείας, εἰς τὰς ὁποίας θά ἀναπαύεται ὁ Θεός».

Καί καλεῖ ὁ Πατριάρχης τούς ὀρθοδόξους ν' ἀγωνισθοῦν πρωτίστως γιά τήν **οικογένεια**:

«Προσκαλοῦμεν καί προτρεπόμεθα ἅπαν τό πλήρωμα τῆς Ἁγίας Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὅπως πολιτευόμενον ἀξίως τῆς ἡς ἐκλήθη κλήσεως πράττη πᾶν τό δυνατόν διά τήν στηρίξιν τοῦ θεσμοῦ τῆς οἰκογενείας».

Μιλώντας δέ ὁ Πατριάρχης γιά τά συμβολικά δῶρα τῶν μάγων, τονίζει, ὅτι τό **καλύτερο δῶρο** στόν ἐνανθρωπήσαντα Υἱό καί Λόγο τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ οἰκογένεια, «τό κύτταρον αὐτοῦ τῆς κατὰ Θεόν βιοτῆς καί αὐξήσεως».

• Τό ἄλλο θέμα, στό ὁποῖον εὐθαρσῶς ἀναφέρεται ἡ Πατριαρχική ἐγκύκλιος, εἶναι ἡ **ἔκτρωσις**. Μέ πόνο ψυχῆς σημειώνει ὁ Πατριάρχης:

«2013 χρόνια καί ὁ Ἰησοῦς φονεύεται καθ' ἡμέραν εἰς τό πρόσωπον τῶν χιλιάδων **ἐμβρύων**, τά ὁποία οἱ γονεῖς των δέν ἀφήνουν νά γεννηθοῦν».

• Πολλοί μιλάνε γιά τήν κρίσι στήν οἰκογένεια, ἀλλά δέν ἀναφέρονται στήν κυρία αἰτία τῆς κρίσεως αὐτῆς.

Εἶναι σάν νά μιλάμε γιά μιά **φάτνη χωρίς Χριστό**. Εἶναι σάν νά μιλάμε γιά μιά οἰκογένεια, πού ρυθμιστής της εἶναι ὁ **σφαγέας Ἡρώδης**.

• Ἡ φωνή τοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου ἄς γίνη βοή καί κραυγή ὅλων τῶν ποιμένων, ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ὅλων τῶν πιστῶν.

Ἐπί τέλους, ὄχι ἄλλο αἷμα βρεφῶν ἀθῶων. Ὅχι στή **Χριστοκτονία**, πού γιά τόν τόπο μας εἶναι καί **Ἔθνοκτονία**.

Ἄθεοι «ἐν κόσμῳ» ἤ καί ἐν θρόνῳ;

Θέλετε νά κυβερνήσετε, **κ. Τσίπρα**. Θέλετε νά ἡγηθῆτε αὐτοῦ τοῦ τόπου, πού λέγεται Ἑλλάδα. Μόνο πού λησμονεῖτε, ὅτι ἡ Ἑλλάδα δέν ἀνήκει οὔτε σέ σᾶς οὔτε σέ κανένα ἄλλο κόμμα οὔτε καί στούς λεγομένους σήμερα Ἕλληνες.

• Ἀνήκει στούς **ἥρωες**, πού ἔχυσαν τό αἷμα τους γιά τήν ἐλευθερία της. Καί οἱ ἥρωες αὐτοῖ **δέν ἦσαν ἄθεοι**.

• Ἀνήκει στούς **διδάχους** τοῦ Γένους. Καί αὐτοῖ δέν ἦσαν ἄθεοι.

• Ἀνήκει στήν **Ἑλληνική Παιδεία**. Καί αὐτή δέν ἦταν ποτέ ἄθεη.

• Ἀνήκει στήν **ἱστορία** της. Καί αὐτή δέν ἦταν ποτέ ἄθεη, οὔτε γράφτηκε ἀπό ἀθέους.

• Ἀνήκει στούς **φωτιστές** της, πού τήν ἔβγαλαν ἀπό τόν πρωτογονισμό τῶν εἰδώλων καί τήν ὠδήγησαν στόν πολιτισμό τοῦ πνεύματος. Καί αὐτοῖ, οἱ φωτιστές, δέν ἦσαν ἄθεοι «ἐν τῷ κόσμῳ» (Ἐφεσ. β' 12). Ἦσαν οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ.

• Ἀνήκει στήν **παράδοσί** της. Καί αὐτή δέν εἶναι ἄθεη.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰαγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannismvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannismvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῖνων 6 - Μοσχᾶτο

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδᾶ καί Αὐστραλίας: **δολᾶρια 30.**

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

• Σεις, κ. Τσίπρα, δηλώνετε επίσημα, ότι είστε **ἄθεος**. Ἐκπρόσωπός σας, ὁ βουλευτής κ. Ἀμανατίδης, μέ πολύ ἀπλόητα καί ὡς αὐτονόητο γιά τό πρόσωπό σας, εἶπε στίς 19 Ἰαν. 2014, ὅτι εἶστε ἄθεος. Καί φυσικά δέν διαψεύστηκε.

Δικαίωμά σας ἀτομικό ἢ ἀθεΐα. Δέν μπορεῖ ὅμως τό ἀτομικό δικαίωμα ἐνός ἀθέου νά ἐπιβληθῆ στό λαό μιᾶς χώρας χριστιανικῆς.

• Ἄν ἔχετε παράπονο ἀπό λεγομένους χριστιανούς ἄλλων παρατάξεων, πού **καπηλεύονται** τή θρησκεία πρὸς ἴδιον κομματικό ὄφελος, βγῆτε τίμια καί ξεχωρίστε ἱερούς θεσμούς ἀπό ἄθλιους ἐκμεταλλευτές ἱερῶν καί ὀσίων.

Καί μεῖς βεβαίως δέν ταυτιζόμαστε μέ κόμματα, πού ἔχουν καί... λίγο θρησκευτικό χρῶμα. Δέν εἶναι πάντως τό ἴδιο, ἔνας **δεδηλωμένος ἄθεος** καί ἕνας **ἀσυνεπῆς** χριστιανός.

• Ἡ δική σας ἀθεΐα ὁδηγεῖ στή χείριστη ἀθλιότητα. Δηλαδή, πῶς ἢ **συνέπεια** τῆς ἀθεϊστικῆς σας ἀπόψεως θά φανῆ στήν **ἕλοποίηση** τοῦ προγράμματός σας;

• Θά κηρύξετε καί Συναγματικά τήν Ἑλλάδα ὡς **κράτος ἄθεο**;

• Θά καταργήσετε τόν **ἑλληνορθόδοξο** χαρακτήρα τῆς Παιδείας;

• Θά ξεριζώσετε τήν **πίστι** τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί τήν **ἐλπίδα** τῆς ζωῆς ἀπό τίς νεώτερες γενεές;

• Θά διώξετε τό **μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν** ἀπό τά σχολεῖα;

• Θά δώσετε «οἰκογενειακά» δικαιώματα στούς **ὁμοφυλοφίλους**, ἴσα μέ ἐκεῖνα τῶν φυσιολογικῶν ἀνθρώπων;

Αὐτά καί ἄλλα ἀκόμα εἶναι **συνεπακόλουθα** ἐνός δεδηλωμένου ἀθέου ἄρχοντα. Καί σεις δηλώνετε ἄθεος, κ. Τσίπρα. Λοιπόν, ὅλα τά παραπάνω θά τά πραγματώσετε; Πέστε το μέ **εὐθύτητα** στόν Ἑλληνικό λαό.

• Καί ἂν ψηφίση ὁ λαός τήν ἀθεΐα σας, τότε θά ἔχη προδώσει τήν **ταυτότητα** καί τήν ἰδιοπροσωπεία του. Ἄλλά καί θά πρέπει νά ἐτοιμασθῆ νά ὑποστῆ τίς συνέπειες ἐνός ἀθέου καθεστώτος, πού ἀπροκά-

ληπτα ἀνοίγει **πόλεμο** κατὰ τῆς πίστεως τῶν χριστιανῶν καί κατὰ τῆς Ἐκκλησίας τῶν μαρτύρων καί τῶν ὀσίων.

• Κύριε Τσίπρα, «σκληρόν πρὸς κέντρα **λακτίζειν**» (Πράξ. στ' 14).

• Ὅσο γιά τοὺς ἐκκλησιαστικούς ποιμένες, πού σπεύδουν σέ ἐναγκαλισμό συναντήσεων καί συζητήσεων μέ ἀνατέλλοντα ἀθεϊστικό ἀστέρα, ἄς προσέξουν.

«Τίς κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;» (Β' Κορ. στ' 14).

Ἄσεβῆς πρόκλησις

Ἦ νόητο ἀποκάλεσε ὁ ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν κ. Ἰερώνυμος τόν τύπο, πού διάλεξε ἀσεβεστάτο τρόπο γιά νά προβληθῆ! Ποίος ὁ τρόπος καί ὁ τύπος;

• Ὁ τύπος, πρότυπο σύγχρονης ἀσεβείας, εἶναι ὁ **Βαγγέλης Διαμαντόπουλος**. Τί ἔκανε; Ἐγινε καρναβαλιστής στό **πρωτοχρονιάτικο καρναβάλι** στό Ἄργος Ὀρεστικό τῆς Καστοριάς. Ἐμφανίστηκε μέ γένεια καί ράσα, γιά νά διακωμωδηθῆ τήν **ἱερωσύνη** τῶν χριστιανῶν.

Καί τό ἄκρον ἄωτον τῆς βλάσφημης ἀσεβείας του: Κρατοῦσε στά χέρια σκεῦος, πού ἔμοιαζε μέ **Δισκοπότηρο**, γιά νά χλευάσῃ τή **θεΐα Κοινωνία**. Καλοῦσε δέ καρναβαλιστές νά... «τούς κοινωνήσῃ»!

• Ἡ ἀσέβεια παίρνει τεράστιες διαστάσεις, ἂν σκεφθῆ κανεῖς, ὅτι τό πρόσωπο αὐτό, πού μέ θρασυτητα καί ἀναίδεια διακωμώδησε δημόσια τήν πίστι τῶν Ὀρθοδόξων καί τό φρικτό μυστήριο τῆς θεΐας Κοινωνίας, εἶναι **βουλευτής**, μέλος τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοβουλίου!

• Ὁ ἀσεβῆς βουλευτής Διαμαντόπουλος δηλώνει **ἀναρχικός**. Ἐχει ἐπανελημμένα ἀπασχολήσει τήν κοινῆ γνώμη μέ ἐξαλλες καί ἀσεβείες ἐνέργειές του. Εἶναι δέ βουλευτής Καστοριάς, περιοχῆς, πού ἔχυσαν τό αἷμα τους Μακεδονομάχοι, ὅπως ὁ Παῦλος Μελάς, γιά νά μείνῃ αὐτῆ ἡ γῆ Ὀρθόδοξη Ἑλληνική.

Οἱ μέν **Μακεδονομάχοι** μέ δέος καί εὐλάβεια, γονατιστοί, δέχονταν τή θ. Κοινωνία, ἐνῶ ὁ σύγχρονος **θεομάχος**, αὐτή

τή θεία Κοινωνία τήν διακωμώδησε κατά τόν αισχρότερο τρόπο, «τό αίμα τῆς διαθήκης κοινόν ἡγησάμενος» (Ἐβρ. ι' 19).

- Τό «**άνόητος**», πού εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, δέν ἀπαλλάσσει τῆς εὐθύνης τόν ἀσεβήσαντα βουλευτή. Δέν ἔχει, δηλαδή, τό ἀκαταλόγιστο.

Γιά τούς **σταυρωτές** τοῦ Γολγοθᾶ εἶπε βεβαίως ὁ Κύριος ἀπό τό θρόνο τῆς ὑπέριστατης ἀγάπης: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γάρ οἶδας τί ποιούσιν» (Λουκ. κγ' 34).

Ἐκεῖνοι, οἱ σταυρωτές, ἄσχετοι παντελῶς μέ τήν παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ἀγνοοῦσαν τό πρόσωπό Του· δέν ἤξεραν τί ἔκαναν σταυρώνοντας τόν Κύριο τῆς δόξης.

- Ὁ κ. Διαμαντόπουλος ἤξερε πολύ καλά τί ἔκανε. **ἤξερε** τί σημαίνει γιά τούς χριστιανούς ἡ θεία Κοινωνία. ἤξερε, ὅτι εἶναι βουλευτής, πού ὠρκίστηκε στό Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. ἤξερε, πώς τό Σύνταγμά μας, τοῦ ὁποίου ὑποσχέθηκε τήρησι, ἔχει ἀρχή τήν Ἁγία Τριάδα. ἤξερε, πώς ἡ ἀσεβεία του καρφώνει μέ καρναβαλικούς ἥλους τόν Ἀρχηγό τῆς Ζωῆς, πού προσφέρεται στούς πιστούς μέ τό ἅγιο Ποτήριο.

- Ὅλα αὐτά τά ἤξερε ὁ **κατ' εὐφημισμὸν** Διαμαντόπουλος. Ἐλαφρυντικό ἐκ τῶν προτέρων κανένα. Καί μετάνοια ἐκ τῶν ὑστέρων καμμία.

Ἐζήλωσε δόξαν δικωτῶν, παλαιότερων καί νεότερων. Ἐζήλωσε δόξαν Στάλιν καί ὄλων τῶν ἀσεβῶν, πού σταύρωναν τή Μεγ. Παρασκευή ἱερεῖς τῆς Ἐκκλησίας! Ἄλλωστε δέν κρύβει τήν ἰδεολογική του γενιά ὁ Βαγγέλης Διαμαντόπουλος. Τό θέμα εἶναι, τί ἐν προκειμένῳ πράττουν οἱ τρεῖς θεσμοί:

- Τό **κόμμα** του, ὁ ΣΥΡΙΖΑ. Δέν ἀρκεῖ ἔμμεση ἀποδοκιμασία. Ἀπαιτεῖται ἄμεση **διαγραφή** τοῦ ἀντίχριστου βουλευτή.

- Ἡ **Βουλή** τῶν Ἑλλήνων. Ἀπαιτεῖται ν' ἀποπεμφθῆ ἀπό τό Σῶμα ὁ Διαμαντόπουλος, κατηγορούμενος γιά προσβολή τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων τοῦ Ἔθνους.

- Ἡ **Ἱερά Σύνοδος**. Ἀπαιτεῖται ἄμεσος ἀφορισμός τοῦ προκλητικοῦ ἀσε-

βοῦς καί κακόβουλου βουλευτή. Τό ζήτησαν ἤδη πολλοί Μητροπολίτες.

Ἄν ὀλιγορήσουμε, σέ λίγο οἱ ἀσύδοτοι ἀσεβεῖς θά ἀρπάζουν τό ἅγιο Ποτήριο ἀπό τή θεία Λειτουργία τῶν χριστιανῶν καί θά «**ρίπτουν τά ἅγια**» στά καρναβαλικά λυσσασμένα σκυλιά.

Μαῦροι κλέφτες μαύρου χρήματος

Ἰληρώνουμε πανάκριβα τήν ἄμυνα τῆς **Πατρίδας!** Γιά τήν Πατρίδα βέβαια ἀξίζει κάθε θυσία. Τήν ἀγάπη τους στήν Πατρίδα τήν πλήρωσαν μέ τό αίμα τους. Εἶναι οἱ **ἥρωες**. Γιά τήν ἄμυνα τῆς Πατρίδας πολλά ἑκατομμύρια εὐρώ εἰσέπραξαν κλέβοντας οἱ μιζαδόροι τῶν ἐξοπλισμῶν. Πρόκειται γιά **λωποδύτες**.

- Οἱ τελευταῖοι ἐπ' οὐδενί λόγῳ κάνουν τούς πατριώτες Ἑλληνες νά λιγοστεύη ἡ ἀγάπη τους στήν Πατρίδα καί ὁ θαυμασμός τους στούς ἥρωες.

Κάποιοι **θυσιάζονται** καί κάποιοι **καπηλεύονται**.

- Ἀπό 1,5 μέχρι 35 ἑκατομμύρια εὐρώ φτάνουν οἱ **μίζες** γιά τήν ἀγορά **ἐξοπλισμῶν!** Ἐξοπλισμένοι οἱ ἴδιοι μέ τή φρικτότερη **πατριδοκαπηλεία** καί **έθνοπροδοσία**, ἔκλειψαν τά χρήματα, πού ὁ λαός προσφέρει γιά τήν ἄμυνα τῆς Χώρας.

- Δέν εἶναι ἓνας οὔτε δύο. Εἶναι πολλοί. Ἐπί τῆς θητείας δύο ἰδίως ὑπουργῶν στό Ἐθνικῆς Ἀμύνης, πολλοί ἀπό τούς ὑπ' αὐτούς, ἀρμόδιοι γιά ἀγορά ἐξοπλισμῶν ἢ ὑπογραφή σχετικῶν συμβάσεων, **λαδώνονται** μέ πανάκριβο... λάδι!

Ὁ ἓνας ὑπουργός ἤδη εἶναι καταδικασμένος στή **φυλακή**. Πολλοί δέ συνεργοί του τόν ἀκολούθησαν στά δεσμά.

Τελευταῖα ἔχουν συλληφθῆ καί προφυλακισθῆ καί ἄλλοι, συνεργοί στήν «**ἀρπαχτή**» τῶν δύο ὑπουργικῶν περιόδων.

- Ἡ ἀποκάλυψις τῶν ἐξοπλιστικῶν σκανδάλων συνέπεσε μ' ἐκείνη τοῦ Ταχυδρομικοῦ Ταμιευτηρίου.

- **Φτερά** ἔχει τό λογότυπο τοῦ Ταχυδρομείου. Ἄλλά φτερά ἔκαναν καί πολλά ἑκατομμύρια εὐρώ ἀπό τό **Ταχυδρομικό Ταμιευτήριο!** Ἦδη ἔχουν συλλη-

φθῆ, ἀνακριθῆ καὶ προφυλακισθῆ ἀρκετοί, εἴτε ἐπιχειρηματίες, εἴτε μέτοχοι, εἴτε μεγαλομισθοὶ τοῦ Ταμιευτηρίου.

Ὁ τρόπος, πού «ρουφούσαν» ἑκατομμύρια εὐρώ εἶναι τὰ **χαριστικά δάνεια**.

• Εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ἐσχάτως ἡ **δικαιοσύνη** κινεῖται δραστικώτερα, ὅτι ἡ **Κυβέρνησις** παρουσιάζει βούλησι πατάξεως τῆς διαφθορᾶς τῶν «**μιζαδόρων**», ὅτι ἡ **ἀστυνομία** ἀναζητεῖ ἐκμεταλλεὺς.

• Γιά τούς χριστιανούς ὑπάρχουν, ἐν προκειμένῳ, καὶ δυὸ ἀκόμα ἀρχές:

• Ἡ **μία**: Εἶναι ἡ τοῦ **Ζακχαίου**. Δέν σταμάτησε ἀπλῶς νὰ κλέβη, ὡς ἀρχιτελώνης, ἀπὸ τὴν ὥρα πού συνάντησε τὸν Ἰησοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπέστρεψε τὰ κλοπιμαῖα «**εἰς τὸ τετραπλοῦν**» (Λουκ. ιθ' 8).

Λίγα σήμερα ἀπὸ τὰ κλοπιμαῖα ἔχουν ἐπιστραφῆ. Τὰ περισσότερα ἔχουν κάνει φτερά καὶ πέταξαν μέχρι φορολογικῶν παραδείσων!

• Ἡ **ἄλλη**: Εἶναι ὁ ὑπολογισμός. Γιά τούς χριστιανούς ἡ κλοπὴ δέν ζυγίζεται μέ τὸν ὄγκο. Ζυγίζεται καὶ μέ τὴν **πρόθεσι**. Καὶ ὅσοι λίγα εὐρώ κλέβουν, λογίζονται κλέφτες (Ἰακ. β' 10).

Τὸ μικρὸ φέρνει τὸ μεγάλο. **Μαῦρο χρήμα** εἶναι καὶ ἓνα εὐρώ, πού δέν βγαίνει μέ τὸν τίμιον ἰδρώτα (Λουκ. γ' 14).

Νέα ἀγιοκατάταξις

Ἦταν σπουδαῖος ὁ **πατὴρ Πορφύριος**, τόσο, ὥστε ν' ἀνακηρυχθῆ ἅγιος μέ ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως: Ὅσοι γνώρισαν τὴν πνευματικότητά του, δέν ἀμφιβάλουν γιὰ τὴν **ἀγία βιοτή** του.

• Ὁ Κύριος μᾶς εἶπε: «Μητέρα μου καὶ ἀδελφοί μου εἶναι ὅσοι ἀκοῦνε τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐφαρμόζουν» (Λουκ. θ' 21). Ὁ πατὴρ Πορφύριος, ὑπὲρ πᾶν χάρισμα εἶχε ἐκ Θεοῦ τοῦτο: Ἀγαποῦσε τὴν **Ἁγία Γραφή**. Ὅχι ἀπλῶς καλλιεργοῦσε αὐτό τὸ σωστικὸ χάρισμα, ἀλλὰ καὶ τηροῦσε στὴ ζωὴ του τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Ὅλιγων γραμματικῶν γνώσεων, εἶχε σοφία πνευματικὴ, ἐκ τῆς μελέτης κυρίως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς προσευχῆς.

• Περί τοῦ πατρός Πορφυρίου οὐδεὶς σχολιασμός. Πρόβλημα εἶναι ἡ **σπουδὴ** πρὸς ἀγιοκατάταξιν προσώπων.

Ὅταν ἓνα **οἰκοδόμημα** εἶναι τόσο γερά χτισμένο, ὥστε ἀντέξει σὲ φοβεροὺς σεισμούς 20 αἰῶνων, δέν τὸ ὑποστηλώνομε μέ ἓνα καλὸ ὑποστήλωμα.

Ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει ἀνάγκη νέου ὑποστηλώματος, νέας ἀγιοκατατάξεως, νέου θαύματος, νέου χαρισματοῦχου. Δέν ἔπεσε μέ τόσους διωγμούς στοὺς 20 αἰῶνες. Τὸ ψάξιμο τέτοιων ὑποστηλωμάτων μήπως φανερώνει **ὀλιγοπιστία**:

• Πάντοτε, καὶ σήμερα, ὑπάρχουν ἄγιοι. Ὑπάρχει ὁμως κίνδυνος νὰ ἐστιάσουμε τὴν **προσοχή** καὶ τὴν προσευχή μας σὲ **νεοφανεῖς** μόνο ἀγίους. Λησμονοῦμε, ὅτι εἴμαστε μέλη τῆς **Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας**, πού πρῶτα ἔχει τούς Ἀποστόλους, ὕστερα τούς προφῆτες, ὕστερα τούς μάρτυρες, ὕστερα τούς μεγάλους πατέρες καὶ ὀσίους, ὕστερα τούς «τὸ χάρισμα ἔχοντας ἱαμάτων» (Α' Κορ. ιβ' 28-30).

• Ὅλων τῶν ἀγίων τίς **πράξεις** θαυμάζουμε, καὶ τοῦ **ὀσίου Πορφυρίου**.

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διενκολυνθῆ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τὴ συνδρομὴ (10 εὐρώ) καὶ γιὰ τὸ ἔτος 2014.

• Στὸ λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στὸ λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικὰ στὴ διεύθυνσι:

«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.

• Τοῦ ἔξωτερικοῦ τὸ ἔμβασμα στὸ ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Σημειώσεις: Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀποστέλουν ποσὸν διὰ τῆς **ALPHA BANK** ἀπὸ τὸ ἔξωτερικὸ (πλὴν ΗΠΑ), εἴτε γιὰ συνδρομὴ, εἴτε ὡς εἰσφορά, νὰ ζητοῦν ἔκδοσις τραπεζικῆς ἐπιταγῆς σὲ διαταγὴ **IOANNIS VAPTISTIS** καὶ σὲ εὐρώ (**EUR**) (ὄχι προσωπικὲς ἐπιταγὲς καὶ σὲ ἄλλο νόμισμα ἐκτὸς εὐρώ).